

De Waterdrager in ons hart – Dag 5.1

*Deze tekst is een uitgeschreven audio-opname
die plaatsvond op 28 mei 2022.*

Toelichting 1

We gaan de voorlaatste dag in van de Discipel en de Waterdrager, dus het discipelschap in het Watermantijdperk.

Eén van de cruciale zaken die we als mens, maar dus ook als steeds gevoeliger wezen tegenkomen, is de helderheid van ons motief.

Dus dat we in een steeds helderder motief komen. Dat datgene wat ons aandrijft in het leven, van een steeds zuiverder graad wordt. Dus een steeds zielsgerichter graad.

Want je zou kunnen vragen:

Hoe weet ik dat iets zuiver is?

Hoe weet ik dat mijn motief helder is?

Dat mijn motief goed is, goedgehartig is, hoe weet ik dat eigenlijk?

Dus: dat impliceert dat we merken dat we ergens een gevoeligheid in onszelf dragen die in staat is om af te wegen. Die in staat is om een referentie als het ware aan te bieden op het moment dat we naar ons motief kijken.

Er moet ergens een referentie van zuiverheid zijn om daartegen ons motief te kunnen vergelijken.

En dat is de ziel. Dus de ziel is het geweten. De ziel is datgene wat kan waarnemen en in zichzelf in feite de zuiverheid draagt.

Men zegt vaak: de ziel is Licht. En dus wanneer de ziel kijkt naar iets, dan schijnt het *Licht* op iets. Licht is iets zuiver.

Dus verlichten we iets vanuit onze ziel, kijken we aandachtig naar datgene wat ons aandrijft, dan zullen we ergens door de gevoeligheid, door de zielsdoordrenktheid van ons *zijn*, zullen we steeds meer gaan voelen: ja maar, zo en zo, dat is wenselijk, maar dit is misschien minder wenselijk.

En de redenen worden dan ook duidelijk voor ons waarom het wenselijk is of waarom niet wenselijk. Dat we voelen: die gedraging, ik doe dat vanuit een bepaald motief.

Dus: wat we als discipel meer en meer zullen gaan doen is een, wat Djwhal Khul noemt, wat fundamenteel is, is het niet-schade veroorzaken. Dus niet-schade veroorzaken, schadeloosheid, het niet-wonden, niet-kwetsen, maar geen schade veroorzaken.

Dat kan op allerlei soorten manieren duidelijker worden wat dat dan wel inhoudt als we naar onze motieven kijken. Als we naar onze activiteiten kijken.

Want: alles wat we doen, net zoals gewoon hier aanwezig zijn op dit moment, in deze groep, is uiteindelijk een activiteit die gebaseerd is op een drijfveer. Op een beeld, een achterliggend beeld dat je aan het verwerklijken bent.

Als je kijkt naar uw bestaan, als we naar ons bestaan kijken, eigenlijk zijn er alleen maar beelden. Er zijn alleen maar beelden. De mens of *het* bestaan is een verzameling van beelden de hele tijd. Wat je met je fysieke ogen ziet, dat zijn beelden.

Maar dat is een heel klein beeld. Je ziet heel weinig van de Schepping en je ziet ook maar een klein stukje van de Schepping, want er is veel meer te zien dan wat de mensen hun ogen kunnen zien.

Dus je hebt daar al eigenlijk een beeld van iets. Je ziet niet de waarheid. Je ziet een beeld. En, op die beelden vormen we dan vaak emotionele beelden.

Dat we zeggen: dat vind ik mooi, of dat trekt me aan. Dat trekt me niet aan. Dat vind ik aangenaam of onaangenaam.

En dus eigenlijk leeft er opnieuw een bepaald beeld in ons op dat moment.

En ook onze gedachten zijn uiteindelijk beelden. Als je kijkt naar: wat is de gedachte? Dat is iets dat *verschijnt* op het scherm als het ware. Dat is iets waar je naar kunt kijken. Dus iets waar je naar kunt kijken, dat is een beeld uiteindelijk.

Net zoals onze *fysieke* ogen naar iets kunnen kijken, kan het oog van de ziel, de waarnemer, kijken naar *die* beelden, maar ook naar de beelden van de emoties, ook naar de beelden van gedachten.

Dus dan zie je: eigenlijk kijkt mijn ziel voortdurend naar beelden. Beelden van mezelf. Want die beelden worden *in* mij gevormd.

Die beelden komen niet van buiten mij. Gedachten komen *in* mij naar boven.

De beelden van de buitenwereld komen *in* mij naar boven.

De beelden zelf gebeuren in *mij*.

Mijn gevoelsbeelden gebeuren, komen vrij uit mij: mijn kwaadheid, mijn weerstand, mijn afkeer, mijn aantrekking, mijn verlangen.

Het komt allemaal *in* mij naar boven. Niet buiten mij. Het uitwaartse is niet de oorzaak van die beelden. Ze brengt ze misschien in beweging, maar de beelden zelf zijn beelden die eigen zijn aan ons bewustzijn.

Dus: je kijkt eigenlijk als ziel de hele tijd naar de beelden die gevormd worden, de beelden die op het scherm verschijnen, je gedachten.

En dus als ziel kijk je naar die gedachten en voel je, iets in jou heeft die zuiverheid om te zeggen: dat is niet echt een gedachte die ik wens in feite.

Of omgekeerd: dat is een gedachte die juist heel wenselijk is, die me blij maakt. Dat is een gedachte die mijn leven betekenis geeft. Die het leven zelf mooi maakt.

Die mij in het contact brengt met die eerlijkheid, zodanig dat die waarnemende eerlijkheid zichzelf terugziet in de gedachte als het ware.

Dat het daardoor niet in een dualiteit staat *met* de gedachte, maar dat je juist voelt: ja maar, die gedachten die ik zie, die komen helemaal overeen met mijn zuiverheid. Die komen overeen met de Liefde die ik voel in mijn hart. Dus er is geen dualiteit dan.

De beelden die komen zijn dan een reflectie van uw binnenste. Van uw Goddelijkheid eigenlijk. Want God zit in alles. God is in alles aanwezig.

De Schepper is in *alles* aanwezig dat Hij/Zij geschapen heeft.

Dus de Goddelijke Moeder is in elk atoom aanwezig.

Dus: wanneer we voelen dat de beelden die uit onze drie lichamen komen, dezelfde beelden zijn als de zuiverheid van ons hart, als die zo zuiver zijn dat ze ons hart weerspiegelen, dat ze dus het Goddelijke: het Licht, de Liefde en de Kracht in onszelf weerspiegelen, dan is er geen dualiteit. Is er geen strijd. Is er pure vrede.

Het is maar wanneer we voelen dat die gedachten of die emotionele beelden, wanneer die niet overeenkomen met onze zuiverheid, dan wordt het lastig.

Dan komen we in een gevecht met onszelf.

Dan voelen we: ah maar, nu wordt het eigenlijk wel lastig, want iets in mij wil het goede doen, wil een lief woord zeggen tegen die persoon, maar in mijn beelden kan ik het niet. In de beelden die ik heb gevormd rond die of die persoon – die dus mijn eigen beelden zijn, dat zegt niets over die persoon, dat zijn mijn eigen beelden – doordat ik die beelden heb, ben ik niet in staat om de Liefde van mijn hart te tonen. En daardoor is er dualiteit.

Dus je strijdt nooit met iemand. Je strijdt alleen maar met je eigen beelden.

Dus we zijn alleen maar in gevecht als het ware, in een strijd met *onzelf* op dat moment. Niet met een ander.

Dus als we het gevoel hebben dat een ander ons leven moeilijk maakt, is dat enkel omdat we in een dualiteit leven op dat moment tussen het Goddelijke in onszelf, de schoonheid, de Liefde, die eigenlijk alles doordringt, de onvoorwaardelijke Liefde die in ons hart aanwezig is. Het is *die* die we eigenlijk voelen, waardoor we een conflict hebben als we niet liefdevol kunnen zijn.

Dat we ons opgesloten voelen in onszelf op dat moment. Omdat we in de beelden leven van de drie lichamen en die beelden, die achterliggende beelden, dat is wat we de historiek van onze drie lichamen noemen. Dat is het onderbewustzijn, zoals men zegt.

Datgene wat ons drijft, maar wat we niet goed *weten* dat het ons drijft tot we naar dat beeld kijken.

Dat we zien: ah, ik doe vrijwilligerswerk. Dat lijkt mij allemaal heel mooi. Dat lijkt mij allemaal heel wenselijk. Maar als ik eens naar het *beeld* kijk, dat daar achter ligt:

Wat heeft mij nu eigenlijk aangedreven tot die actie?

Als we daar dan in een helderheid naar durven kijken, dan kan het zijn dat we daar van allerlei zaken in verlangen. Dat we daar van allerlei zaken voor *onzelf* in zoeken.

Dat we daardoor misschien nog altijd in de overtuiging leven dat we iets aan het *worden* zijn, dat we onszelf aan het verrijken zijn door dat te kunnen doen.

Dat we onszelf *zullen* verrijken door die of die tegemoet te komen. Omdat we dan voelen: die gaat eigenlijk iets teruggeven wat ik nodig heb. En daardoor word ik beter of sterker of groter of mooier.

En dan zie je: ik word nog altijd afhankelijk. Ik leg God buiten mij.

Ik leg eigenlijk de Allestegenwoordige Kracht, de Alomvattende Bron die dus *alles* kan voorzien in mijn leven wat ik nodig heb, die werkelijk *alles* wat ik zoek in mij geplaatst heeft reeds, toch zou ik dan eigenlijk datgene gaan zoeken *buiten* mij.

Dus: goed kijken gaat de discipel doen. Goed kijken naar zijn/haar motieven.

Waarom doe ik de dingen die ik doe?

Waarom ga ik naar die persoon?

Waarom spreek ik daar mee af?

Doe ik dat vanuit een onbaatzuchtigheid?

Doe ik dat omdat ik mijn eigen leven deel met de ander, om de ander te doen groeien bijvoorbeeld?

Of heb ik nog iets nodig van die persoon?

Kan ik niet alleen zijn en heb ik daardoor bepaald gezelschap nodig?

En zo verder. Dat je ziet:

Is het motief wel zuiver?

Is het motief wel iets waar je zelf helemaal in het reine kunt mee leven?

Want, anders zou Djwhal Khul het noemen, ergens een vorm van schade-doen.

Je gaat eigenlijk de ander gebruiken. Je gaat een activiteit gebruiken voor uw eigen voordeel. Hoe subtiel het soms ook kan zijn natuurlijk.

Maar, komen we dus in die zuiverheid, komen we dus in het *Licht* van onze ziel, dan komt die weg in openbaring waarin we de hele tijd naar onze motieven zullen kijken.

Waarom stuur ik dat bericht eigenlijk?

Wens ik iets te veroorzaken dat mij ten goede komt?

Of wens ik echt iets te veroorzaken om de ander te helpen, zonder meer, pure vrijgevigheid?

Of: zit er eigenlijk een eigenbelang in?

En dat gaat dan uiteindelijk knagen. Het is dat wat ons doet lijden.

Niet denken van: ah maar, als ik mijn eigen belangen opgeef, dan gaat het allemaal misgaan en dan heb ik helemaal niet meer het leven dat ik wil.

Neen, 't is juist door het eigenbelang te ontwortelen dat we vrijheid zullen ervaren.

Dat we niet meer afhankelijk zijn van de ander.

Zolang we nog een belang hebben bij de ander, zolang we nog een verwachting hebben rond de ander, zolang we nog het gevoel hebben dat we *iets* kunnen krijgen van de ander dat niet in onszelf ligt, is er altijd afhankelijkheid. En is er altijd daardoor dualiteit. Altijd strijd.

Eens we werkelijk voelen: ik *ben* een Goddelijke kracht. Ik kan niets anders zijn dan een Goddelijke kracht want ik kom uit God. Ik ben gemaakt uit God.

Dus: het Goddelijke is in mij per definitie aanwezig.

Dus zoek ik dat Goddelijke niet langer buiten mij, maar zie ik meer: ik *ben* een Goddelijke kracht op Aarde, ik hoef alleen te ontdekken welke kracht *ik* ben, welke unieke kracht ikzelf ben op deze Aarde.

En, als ik *dat* neerzet, hoe ziet dat er eigenlijk uit. Als ik dat in vrijheid neerzet. Dus niet vanuit een – en dat is dat in het Licht houden van onze motieven:

Vanuit welke denkbeelden zet ik mezelf neer?

Als ik mezelf manifesteer, vanuit welk denkbeeld doe ik dat?

Doe ik dat vanuit de vrijheid van mijn kracht?

Doe ik dat vanuit mijn eigen kracht zelf, en dus ter deelname aan de Schepping – want uiteindelijk zijn we allemaal krachten, Goddelijke krachten?

Of, heb ik ergens een denkbeeld gevormd wat dat allemaal zal betekenen als ik dat begin te doen?

En dus: leef ik met een bepaalde verwachting naar resultaten?

Naar: als ik mezelf geef, dan zal dat het opbrengen, of zal dat het resultaat zijn, of dan zal dat uiteindelijk er komen?

Maar dan voel je: je creëert altijd een afhankelijkheid daardoor.

Je voelt je niet vrij in het geven omdat je eigenlijk geeft met bepaalde voorwaarden. Voorwaarden die je hebt gesteld. En die voorwaarden komen er.

Dus het is niet iets van: dat mag niet of zo. Dat bedoel ik helemaal niet. Maar die voorwaarden, dat is ons onderbewustzijn. Daarin leer je jezelf ten gronde kennen.

Als je daar durft naar te kijken, als je de moeite doet om jouw leven grondig in het Licht te brengen van je ziel – wat we allemaal aan het doen zijn – dan betekent dat dat je je onderbewustzijn voortdurend ziet.

De beelden die we hebben, die worden uit iets gevormd.

Die beelden komen niet zo maar uit het niets te voorschijn.

De beelden die we hebben, die onze motieven zijn, de beelden die we produceren in ons bewustzijn, dat zijn beelden die doordrongen zijn van de geschiedenis van onze lichamen. Die dus doordrongen zijn van oude verlangens, oude identificaties, oude neigingen.

Dus een *achterliggend* beeld onderzoeken, als je dat in de ogen kijkt dat beeld, dan ga je eigenlijk kunnen voelen wat er nog achter ligt als: het onderbewustzijn.

Bijvoorbeeld, als ik een eigen voorbeeld neem: de dienstbaarheid aan Moeder Meera.

Dat je eigenlijk ziet: eerst is er een bepaalde aantrekking.

Maar op een bepaald moment begin je je eigen individualiteit, je eigen kracht te ervaren.

Begin je te voelen wat je eigen Goddelijke individualiteit als het ware *kan* inhouden – in beperkte mate natuurlijk – maar je voelt wel: ik ben *een* wezen, net als allemaal andere wezens, dus ik heb een eigenheid aan mezelf.

Het is niet de bedoeling dat ik een wezen word in functie van iets anders. In functie van een ander mijn wezen weggeef. Nee, uiteindelijk hebben we een eigen kracht neer te zetten op Aarde. Uw eigen kracht neer te zetten.

En dus van daaruit kan het dan zijn dat je op de duur voelt van: ik ga nog dienstbaar zijn om eigenlijk zulk wezen, zulk groot wezen, zulk majestueus wezen toch maar ten dienste te zijn, toch maar gelukkig te maken, wat dan eigenlijk ideeën bij onszelf zijn – dat ze dat verwacht, dat ze dat kan hebben, dat ze daar nood aan heeft – wat helemaal niet het geval is natuurlijk (dat zijn al de projecties die komen) – maar uiteindelijk, wat gebeurt er? Je komt in een afhankelijkheid.

Want: je gaat eigenlijk gaan geven om uw idee van Haar geluk te bevorderen.

En uiteindelijk daardoor terug te krijgen.

Want stel u voor dat Ze niet gelukkig zou zijn, wat dan.

Dan zie je: ah maar, ik ben eigenlijk afhankelijk op dat moment.

Mijn leven wordt een onderneming in functie van iemand anders. Een beeld van iemand anders dat ik heb. Maar ik sta niet meer in de kracht van mijn eigen wezen op dat moment.

Je krijgt daardoor een gevoel van: Hij of Zij is meer van God dan ikzelf. Dus als ik daar of bij Haar ben, *dan* ben ik dicht bij God en dus zal *ik* dicht bij God komen. Dan word ik opgetild als het ware. Maar het echte werkelijke optillen is uw eigen Goddelijkheid neerzetten. Is bij uw eigen Goddelijkheid durven blijven en te zien:

Als ik nu uit mezelf durf te leven, wie of wat ben ik dan?

Wat ga ik dan nog dienen, als ik niet iemand anders ga dienen?

Als ik niet iets buiten mij dien, als ik dus niet een beeld aan het dienen ben, maar als ik de kracht in mezelf, de Goddelijke Kracht in mezelf neerzet, wat gebeurt er dan eigenlijk?

Dus: het is goed om even te kijken naar bepaalde activiteiten in je leven waar je veel tijd in steekt. En dan te kijken:

Welk achterliggend beeld ben ik eigenlijk aan het uitvoeren, aan het realiseren?

Welk achterliggend beeld motiveert me om dit te doen?

Dus wat is mijn motief?

Met welke verwachting leef ik rond de activiteit die ik aan het doen ben?

Als we daar heel helder in worden, heel zuiver in worden, dan zullen we steeds meer in een *vrijheid* komen van ons eigen wezen.

Zullen we zien: ik hoef het niet voor *die* meer te doen. Ik hoef het niet voor *dat* meer te doen. Ik hoef het niet zus of zo te doen. Nee, ik kom in de vrijheid om in deze oneindige Schepping, mijn eigen scheppingskracht neer te zetten.

Ik neem daardoor de vrijheid en bijgevolg de verantwoordelijkheid om te voelen wat het is om helemaal *uit* mezelf te leven.

Niet voor mezelf, maar *uit* mezelf te leven.

En, uit mezelf leven, uit de ziel leven – de ziel is groepsbewust; de ziel is van de Schepping; de ziel beseft innerlijk haar deel van de Schepping; ze weet dat ze deel is van de Schepping, van één geheel – dus leven we *uit* onszelf, dan zal dat altijd ten bate van zijn van een groter geheel. Automatisch.

Maar je hoeft daar geen persoonlijke beelden rond te vormen die dan moeten nagestreefd worden en zo verder.

Je gaat in het *nu* leven van uw kracht. In de *openbaring* van uw wezen leven.

Dus je openbaart uzelf de hele tijd. Niet het nastreven van beelden.

Maar je openbaart uw kracht zoals ze *nu* is.

Je bent een Planetaire kracht.

Je bent een Solaire kracht.

Je bent een universele kracht in de Schepping.

Dus:

Wat is die Kracht zelf?

Als je uw eigen wezen neerzet, wat is dan die Kracht die dan vrijkomt?

Wat veroorzaakt uw Kracht eigenlijk vanzelf?

Waartoe dient uw Kracht?

Waartoe dient uw wezen op deze Planeet?

Waartoe dient dit, dus het wezen zelf, uw Kracht?

Uw eigen Kracht, waartoe dient ze?

Dus: niet ten dienste van een beeld, of een ander (wat uiteindelijk ook een beeld is), maar ten dienste van de Kracht zelf die ze *is*.

Net zoals een bloem niet zou zeggen: ik ben nu mijn aroma aan het afgeven ten dienste van iemand in Canada. Nee, die geeft gewoon haar aroma vrij zoals die *nu* is, op dat moment, puur. Ze kan niet dat doen vanuit een idee. Ze doet dat niet vanuit een gedachte van wat het zou moeten veroorzaken. Daar zit geen vrijheid meer in. Dat is niet meer het spontane. Dat is niet meer de *Kracht* van de bloem dan. Dat is een idee geworden dat men begint uit te voeren.

En dus uit dat idee bijvoorbeeld leer je de bloem haar onderbewustzijn kennen. Moest het zo zijn - want dat is een mooi voorbeeld - moest het zo zijn dat de bloem haar aroma begint vrij te geven vanuit een bepaald idee, door naar dat idee te kijken, dat motief, of door naar het beeld te kijken, leer je de bloem in haar onderbewustzijn beter kennen.

Dan zie je: ah, ze heeft bepaalde verwachtingen tegenover de wereld. Ze heeft die of die verwachting tegenover de wereld en *daarom* begint ze op die manier haar aroma vrij te geven, begint ze dat plots te doen op die en die momenten, en niet meer op die momenten.

Dan zie je: het wordt allemaal georganiseerd en zo. Maar het wordt allemaal vernauwd. De vrijheid verdwijnt om gewoon spontaan te kunnen zijn.

Dus: heel belangrijk. Als we kijken naar bepaalde activiteiten in ons leven die veel tijd innemen, waar we veel aandacht aan geven, dat we zien:

Wat is eigenlijk het achterliggend beeld dat mij aandrijft om dit te doen?

Naar wat ben ik eigenlijk aan het toewerken volgens mezelf?

Welk idee heb ik mezelf als het ware gevormd dat er gaat komen door dit te doen,

Wat heb ik eigenlijk me voorgesteld van de toekomst rond wat ik aan het doen ben?

Waarvoor dient het eigenlijk?

Als we dat in het Licht houden van de ziel, dan komen we tot bevrijding.

Dan bevrijden we ons van bepaalde gedragingen die we eigenlijk niet willen hebben. Waarvan we niet zeker waren. Waarvan we niet helder waren dat ze al dan niet wenselijk waren, omdat het gewontes zijn geworden. Omdat we dat beeld nooit bekeken hebben, maar er wel altijd door aangedreven geweest zijn.

Net zoals je vaak in de psychologie hoort dat bepaalde relaties keer op keer op keer terugkomen. Dat men in dezelfde patronen gaat staan. Dat iedereen het zagezegt ziet, maar de persoon zelf ziet het niet. Nee, dat is niet erg. Dat is normaal.

Dat is omdat dat beeld nog niet bekeken is geweest. Omdat dat aandrijvend beeld, die verwachting van wat die persoon animeert om die relaties te zoeken, nog niet bekeken is tot bij de wortel.

Nog niet het *motief* helder is geworden.

Men leeft nog in de onbewustheid van het motief. Men leeft nog aangedreven door het onderbewustzijn. Het is nog niet *in* het bewustzijn gebracht. Het leeft nog *onder* de radar, zou je kunnen zeggen. De radar is het Licht van de ziel.

Dus: komt iets binnen de radar, dan gaan we het ook veranderen in onze gedraging. Dan gaat het ons niet meer bepalen, want dan wordt het duidelijk.

En dan zien we: voortaan kan ik daardoor, door die bevrijding, kan ik voortaan in relaties gaan *zonder* dat patroon. Wat dus een veel grotere vrijheid betekent om veel meer soorten relaties te kunnen ontdekken die uit een veel spontanere eigenheid kunnen komen dan ook. Niet meer bepaald door het onderbewustzijn van de drie lichamen.

Dus, en dat proces is natuurlijk een proces dat voortdurend gaande is bij de discipel. Hoe meer de zielenkracht toeneemt, hoe meer het *Licht* van de ziel sterker gaat schijnen, hoe gevoeliger we eigenlijk worden voor onze motieven. Hoe sneller het gaat wringen.

Ook als we voelen dat we niet in de zuiverheid van een motief leven. Maar dat we eigenlijk nog in een oud patroon beginnen komen.

Dat we eigenlijk nog in een *beeld* aan het komen zijn, dat we zijn beginnen dienen, maar dat dat *beeld* niet meer correspondeert met de ziel zelf.

Dat je voelt: dat is geen overeenstemming. Dat *beeld* dat ik dien, komt uit de lagere lichamen en is niet een beeld dat ik vanuit mijn ziel wenselijk vind.

Het is een beeld waar ik eigenlijk misschien vooral mezelf aan het dienen ben.

Vooraf mijn eigen succes of ambitie of wat dan ook aan het realiseren ben. Mijn eigen weg naar God aan het realiseren ben, maar daardoor net eigenlijk iets buiten mij leg, wat eigenlijk *in* mezelf ligt.

Dus op die manier zullen we tijdens het Pad van de Discipel heel veel in de activiteit komen van zulke waarneming, zulke verheldering.

Voortdurend kijken:

Wat is dat nu eigenlijk?

Wat houdt mij nu bezig?

Wat drijft mij op dit moment?

Kijk eens naar die drijfveer zelf.

Wat zie ik als ik die drijfveer in mijn handen neem?

Als ik daar als een juweel naar begin te kijken, wat kan ik daar van zeggen in alle eerlijkheid?

Dus dat is wat toeneemt op het Pad van Discipelschap.

Dus we gaan het even samen doen, omdat we daar ook praktisch mee aan de slag gaan, zodanig dat we iets in ons leven even tegen het Licht van de ziel houden.

Tegen het Licht van de ziel houden opdat we eigenlijk altijd een beetje meer zuiverheid kunnen vinden. Altijd meer een beetje vrijheid kunnen vinden tegenover onze handelingen.

Want als je gewoon kijkt, fysiek, vanuit de lucht, naar uw handelingen, dan zie je: ja maar, dan ben ik op dat moment als het ware een popje dat rondloopt op deze Planeet. Maar dat popje loopt niet zomaar rond.

Dat is aangedreven door iets. Dat heeft ideeën.

Dat heeft beelden in zich die het aan het verwerklijken is de hele tijd.

Dat heeft beelden in zich van: dat is wenselijk. Of dat wil ik bereiken. Of dat wens ik in de wereld te zetten. Dat wens ik te veroorzaken.

En dus je leeft de hele tijd met beelden. Zonder beelden zouden we als een plant stilstaan als het ware op deze Planeet.

Maar je voelt: als je naar een mens vanuit de lucht zou kijken. Of vanuit de hemel zou kijken naar een mens, wat die allemaal aan het doen is, is uiteindelijk beelden aan het verwerklijken. Beelden aan het manifesteren. Aan het concretiseren.

Dus: die beelden zijn uiterst belangrijk om te bekijken. Hoe zuiverder de beelden, hoe meer ze aanleunen bij de beelden die in onze ziel liggen. Wat dan eigenlijk de beelden zijn die gewoon spontaan uit de ziel vrijkomen. Die uit de Kracht van uw wezen vrijkomen tegenover de beelden die uit de onderlagen van onze lichamen komen.

En dat is wat die strijd geeft tussen persoonlijkheid en ziel.

Dat we voelen: nu zou ik weer iets doen terwijl ik eigenlijk voel dat dat niet meer hoort. Vroeger zou ik dat zo maar kunnen doen.

Maar nu voel ik: ja maar, dat is toch niet meer de *zuiverheid* van mijn wezen.

Dat correspondeert niet meer. Die vibratie van mijn geldzaken zo en zo te regelen, vroeger vond ik dat heel logisch, dat ik geen belasting of dit of dat, want de Staat dit en dat. En dat je nu ziet: ja maar, wacht eens even. Ik leef in een dualiteit op dat moment.

Ik leef in een strijd tegen een systeem en zo verder en zo voort.

Dat je ziet: ja maar, het is allemaal conflict wat ik veroorzaakt.

Als ik nu gewoon eens zuiver naar mijn hart luister:

Welke mens wens ik dan te zijn?

En dat je gewoon ziet: de zuiverheid van mijn wezen wenst het gewoon zo en zo en zo te doen op dit moment. Niet meer zo of niet meer zo.

Het moet niet meer in de donkerte gebeuren. Alles komt in het Licht op de duur.

En dat is Kracht. Want: doe je het omgekeerde, dan ontkracht je je.

Dan voel je dat je geen vertrouwen hebt in het Goddelijke in uzelf.

Dan voel je dat je meer vertrouwen hebt in de manipulatieve drang die misschien naar boven komt in ons eigen wezen, dan wel in de goedheid van het Goddelijke. En in de zuiverheid, in het Pad van Licht.

En op de duur wrijft dat natuurlijk zo hard dat dat een crisis kan worden.

Als dat grote groeispanningen zijn, als dat grote lagen in ons onderbewustzijn zijn die onze motieven een beetje troebel maken, een beetje onzuiver maken, ja natuurlijk, hoe groter de zuiverheid van onze ziel wordt, hoe groter het contrast natuurlijk ook wordt.

En dan wordt het een strijd vaak. Een dualiteit.

Dat je voelt van: ik wil dat eigenlijk toch niet zo doen en *toch*, iets in mij probeert mij ervan te overtuigen om het toch nog eens te doen. Nog een laatste keer, die zondiging als het ware dan – volgens de naam van de Kerk dan – die zondiging te maken.

Maar die zondiging is geen zonde.

Je voelt gewoon *zelf* dat je de rechter bent. Je bent zelf de rechter. Je voelt gewoon: de ziel in mij, het *Licht* in mij voelt gewoon wat juist is.

En, als ik dat niet doe, dan kom ik inderdaad in het gevoel dat ik ergens iets doe dat mij beperkt, dat mij kleiner maakt, dat mij *schade* doet.

Dat niet wenselijk is. Dat niet zoet smaakt.

En op die manier bevrijden we onszelf door in die *eerlijkheid* van het Licht van de ziel te kunnen leven, de motieven alsmaar meer en meer te bekijken. En te zien: gewoon, kijken naar kleine dingen – alles wordt op de duur motief. Want natuurlijk, elke gedraging, daar gaat een beeld aan vooraf. Elke gedraging. Alles wat je zegt, daar gaat een beeld aan vooraf.

Dus: wat je *zegt* tegen iemand, is vanuit een bepaald beeld.

Wat je wenst te veroorzaken.

Wie je wenst te zijn in de ander zijn ogen, misschien.

Dat je zegt: ik wil een goede buur zijn.

Ik wil een goede buur zijn. Dus: ik leef volgens het beeld van een goede buur.

En dat je kijkt:

Ja maar, wat houdt dat in?

Is dat een leven leven of is dat een beeld proberen uitvoeren in mijn leven?

Kom ik in de zuiverheid van mijn wezen, dan hoef ik mij niet bezig te houden met een goede buur of niet goede buur zijn.

Dan ben ik gewoon het wezen dat ik ben.

En dan ben ik in de vrijheid mezelf te zijn. En dan leef ik niet in het beeld van: ik moet ook mij zo en zo gedragen om die en die te kunnen zijn.

Dus: al die beeldvorming wordt in het Licht gebracht.

En dus: die beelden vertellen ons wat onze onderliggende verwachtingen, gevoelens zijn, angsten zijn. Alles wat onderbewust ons drijft in de persoonlijkheid. Wat de persoonlijkheid drijft tot handelen.

Dus dan zie je: dat popje dat rondloopt op deze Planeet, dat kan dus geanimeerd worden door die persoonlijke beelden, of, het kan steeds meer vanuit de *ziel* geanimeerd worden. Vanuit de eerlijkheid en de zuiverheid, de Goddelijke zuiverheid, het Goddelijke Licht dat de ziel is.

En dus op die manier krijgen we een steeds harmonieuzer en vreedvoller leven, een steeds krachtiger leven, een steeds helderder leven, omdat we natuurlijk die persoonlijke tendensen steeds meer oplossen in het Licht.

En dus de beelden die dat popje animeren worden steeds meer beelden die overeenstemmen met wat in de ziel, in het hart zelf leeft.

Dus: dat is ook wat het betekent om in ons hart te leven.

Dat we gewoon durven zien:

Welk wezen ben ik eigenlijk?

Welke kracht ben ik op deze Planeet?

En, die kracht zit *gehuld* in een persoonlijkheid. Maar die persoonlijkheid dient dus om die kracht te kunnen openbaren op deze wereld. Om *die* kracht in vrijheid neer te zetten. Te tonen. Te helpen dat die *kracht* dingen veroorzaakt, mee in de Schepping, omwille van die *kracht*.

En dus niet omwille van beelden die onszelf verrijken.

Beelden die onszelf ten goede komen.

Dat wordt onbelangrijk eigenlijk.

Steeds minder belangrijk in het Licht van de ziel. Dus dat wordt opgeheven.

Gradueel begint dat te smelten als sneeuw voor het zonnelicht.

Zo. Ik hoop dat ergens de uiteenzetting enig denkbeeld, iets heeft kunnen overbrengen. Het is niet eenvoudig, want je spreekt over iets wat niet tastbaar is natuurlijk.

En toch voel je: het zal in de meditatie ook wel verder duidelijk worden wat bedoeld wordt met de *achterliggende* beelden die *in* ons leven. Die als het ware *achter* ons oog liggen en niet *voor* ons oog.

Dat is de bedoeling van de ziel: datgene wat net achter het oog zit, voor het oog brengen. Zodanig dat we zien: dat beeld zat achter mijn oog en was een aandrijvende kracht voor mijn gedrag. Was een aandrijvende kracht voor wat ik hier neerzet op Aarde.

Als ik dat beeld voor mijn oog krijg, dan kan ik zelf zien of dat beeld werkelijk wenselijk is. En of dat beeld werkelijk de aandrijvende kracht hoort te zijn voor wat ik neerzet op deze Aarde. Of dat ik eigenlijk juist bevrijd van dat beeld wil leven. En dus dichterbij mijn eigen leven kom eigenlijk.

Dus: niet *buiten* mezelf leven.

Eigenlijk zou je kunnen zeggen dat de uiteenzetting zich synthetiseert tot:

Wat is een doel?

Wat is het doel van mijn leven?

Waartoe doe ik dit?

Zoals ik al vaker heb gezegd: het doel van mijn leven is niet een *einddoel*.

Het doel is niet iets in de toekomst.

Leven met een doel in je leven betekent niet dat je leeft met een toekomst in je leven, iets wat er nog niet is.

Leven met een doel betekent dat je *leeft* met de bewustheid van wat je veroorzaakt op dit moment.

Dat je ten volle weet: wat ik nu doe, doe ik met een bewustheid om iets te veroorzaken.

Ik doe het niet zo maar.

Dat is wat het verschil is met een doel of geen doel hebben.

Als we zeggen: ik ben doelloos, dan doe je maar wat.

Je zegt maar wat. Je onderneemt maar wat. Je wandelt maar wat. Je doet dit maar wat.

Je doet maar wat.

Maar als je voelt: ik *weet* wat ik veroorzaak door dit te doen. Ik doe dit *omdat* ik juist iets wil veroorzaken, dan leef je doelbewust. Dan leef je met doel. Dan leef je met deelname aan iets.

Want: doe je dat, dan is dat *altijd* in relatie tot iets.

Als je zegt: ik ga *dit* nu organiseren omdat ik voel dat ik met mijn kracht *dat* wil veroorzaken, dan is dat altijd in relatie tot het geheel.

Je kunt niet iets veroorzaken zonder iets anders. Je kunt niet tegenover *niets* iets veroorzaken. Als je iets *veroorzaakt*, dan is dat altijd in relatie tot *iets*. Tot je omgeving, tot je familie, tot de mensen op je pad, tot de Planeet. Je veroorzaakt iets.

Als je inderdaad naar een Avatar kijkt, die komt niet *doelloos* Darshan geven.

Die gaat daar niet zo maar Darshan geven om iets te kunnen doen zo maar.

Je voelt gewoon: dat is met een *diepe* doelbewustheid gedaan.

Men weet wat men veroorzaakt op dat moment.

Net zoals onze woorden op de duur met die doelbewustheid doordrongen zijn.

Dat wil zeggen dat ze uitgesproken worden vanuit uw eigen wezen, vanuit uw Kracht, vanuit uw Liefde, vanuit uw Licht.

Dat je voelt: ik ga nu iets zeggen tegen die persoon, maar met een doelbewustheid.

Ik weet waarom ik dat ga zeggen. Ik weet met welke bedoeling ik dat ga zeggen.

En dat is levensvreugde. Als je *dat* voelt, dat je weet van: ah maar, ik ben een scheppend wezen op dat moment. Het *lijkt* banaal. Maar als je het echt doet, dan gaat er een enorme levenskracht van uit.

Dan voel je ineens: wat ik nu doe. Wat ik nu teken. Wat ik nu schrijf. Wat ik nu zeg: ik doe het vanuit een doelbewustheid. Ik doe het niet zo maar. Ik doe het vanuit een helderheid van motief. Mijn motief is glashelder waarom ik dit doe. Dan komt er *heel* veel levenskracht in wat je doet.

Anders is het een voortzetten van de tijd, een invullen van tijd.
Maar wij leven niet om tijd in te vullen. De Schepping is niet een tijdsinvulling.
De Schepping is er om *geleefd* te worden.
En leven betekent dus dat we niet het leven haar tijd invullen, maar dat we juist doelbewust helpen veroorzaken in dat leven. Dat we in die Schepping meescheppen. Veroorzaken is scheppen. Alles wat wij doen is scheppen. De hele tijd.

Die activiteiten waar ik het over had, dat is schepping.
Dat popje dat rondloopt, dat is voortdurend scheppend.
Maar als je dus doelbewust scheidt, dan krijg je een enorme *kracht* van dat popje, een enorme kracht die er vanuit gaat omdat ze heel doelbewust op die Aarde *aanwezig* is.
Ze is haar tijd niet aan het invullen. Ze is haar tijd aan het gebruiken.

En dus dan voel je: *daar* komt levensvreugde van. Daar komt kracht van. Als ik *doelbewust* word, ja, niet doel van: ik moet *daar* geraken.
Dat is het persoonlijke doel, dat is ambitie. Dat is de weerspiegeling van doel.
Dat is wat de mens, de persoonlijkheid bij een doel voorstelt.
Ik heb mijn doel gezet: over zes maand wil ik daar staan in mijn leven.
Over twee jaar wil ik daar zijn in mijn leven. Dat is persoonlijke tijd invullen.

Dat is zeggen: nu ga ik het leven invullen met wat ik belangrijk vind. Persoonlijk.
Want: als ik over zes maand daar sta, dan ben ik een succesvoller mens geworden.
Dan heb ik die en die dingen verworven. Dus ik ben groter geworden.
Ik heb me opgehooft in de mensheid. Ik heb een ladder beklommen.

Maar dus dan zie je: dat is ambitie. Dat is niet uw *kracht* neerzetten. Dat is niet uw kracht *delen* met de mensen. Dat is het leven gebruiken voor uzelf eigenlijk.
Als je voelt: nee, mijn leven is er niet om *gebruikt* te worden voor mezelf.
Mijn leven is er om iets te *veroorzaken* waar ik ben, waar ik leef.
Net als een bloem, in de tuin waar ze staat, schoonheid kan brengen, zo kunnen wij als mens, met onze eigen kracht, onze eigen ziel, kunnen wij onze eigen *zielenkracht* neerzetten in de tuin waar we geplant geweest zijn tijdens deze incarnatie.

Dan zie je: daar komt de levenskracht van een bloem van uit. In die non-dualiteit.
Dat je voelt: de bloem weet wie ze is, en daardoor straalt ze.
Moest de bloem niet weten wie ze was, dan zou ze niet kunnen stralen.
Dat kun je je voorstellen. Een bloem die niet weet wie ze is, die straalt niet.
Die is aan het zoeken. Ja, moet ik nu dit doen? Moet ik nu dat doen? Moet ik nu opengaan? Ik heb misschien de ander nodig. Ik heb misschien die nog nodig.
En voor je het weet is de tijd voorbij. Voor je het weet is de bloem voorbij.

Maar: een bloem die *weet* wie ze is, die haar *kracht* voelt, die daar niet over nadenkt, maar die gewoon voelt: dit *ben* ik eigenlijk, dit is mijn *kracht*. Dat is een bloem die krachtig is, die straalt, die iets veroorzaakt.
Zulke bloem veroorzaakt iets.

Zulke bloem wordt gezien, niet vanuit het persoonlijk oogpunt.
Maar ze veroorzaakt aantrekkingskracht.
Ze kan de ander beroeren. Ze kan de ander inspireren. Ze kan de ander leven geven.

Dus: wat je doet vanuit een doelbewustheid is met vuur. Er zit vuur in.
In hart en nieren in vuur en vlam staan.
Dus dat je ziet: nu ben ik in hart en nieren doordrongen van wie ik ben.
En op die manier komt er doelbewustheid in alles wat we doen.
Zien we:

*Als ik nu dat doe, wat veroorzaak ik?
Als ik tegen die kassierster zo reageer, wat heb ik veroorzaakt in de wereld?
Wat heeft mijn wezen neergezet op dat moment?
Wat heb ik toegevoegd aan het leven of wat heb ik afgebroken in de ander?
Hoe heb ik de ander geholpen om nog meer te leven?
Hoe heb ik de schoonheid naar boven proberen halen in de ander?
Hoe heb ik iets veroorzaakt?
Of heb ik de ander proberen pijn doen?
Heb ik proberen schaden?*

Niet-schaden is de weg van de discipel, dus niet-wonden.
'Ik heel in plaats van te wonden' zegt Djwhal Khul.

Dus je leeft met de bewustheid: alles wat ik *doe* is energie in beweging.
Iets zeggen, ergens een blik, mijn gevoelens: *alles* wat ik manifesteer is energie.
Dus ik veroorzaak iets.
Als ik doelbewust veroorzaak, dan kom je in een levenskracht.
Dan voel je: ja maar, ik loop hier inderdaad niet zo maar.
Zelfs al lijkt ik geen *persoonlijk* doel te hebben in mijn leven – wat eigenlijk niet zo belangrijk is – ik ben een doelbewuste *kracht* op deze Planeet.

Dus: in de meest banale dingen die ik lijkt te doen, kan ik wel *overall* mijn kracht neerzetten.
Ik kan overall, als ik dat wens, de liefde van mijn hart tonen. Doelbewust.
Ik kan die kracht een oorzaak laten zijn van iets.
Ik kan mijn vrijgevigheid een oorzaak laten zijn van iets.

Maar ik doe het dus vanuit die doelbewustheid en dus vanuit dat *zuivere* motief.
Ik geef niets om een relatie op te zetten, want dat betekent dat ik zelf geef om zelf te krijgen.
Ik geef niet om een dank u te krijgen. Want dat betekent dat ik eigenlijk geef voor mezelf. Dat mijn motief van geven eigenlijk iets is dat doordrongen is – en dat bedoel ik met dat zuivere licht – dat je voelt: nee, op de duur is het helemaal niet *fijn* meer om te geven om te krijgen. Is het niet fijn meer om die 'dank u' nog te willen.

Je voelt ergens: het maakt niets uit op de duur. Op de duur wil je gewoon *geven* zonder dank u. Je bent zelfs niet meer bezig met de dank u, omdat je gewoon voelt dat het je wezen is die dat veroorzaakt heeft. Dat het in een doelbewustheid gegeven is. Dat het motief helemaal zuiver is gemaakt voor het gebeurt.

Dat je dan ziet: ah ja maar, en dat het ook de kracht geeft om het niet te doen als je ziet dat het niet zuiver is. Want dan creëer je chaos. Dat voel je dan ook.
Dat je zegt: ik ga het misschien toch doen. Je weet maar nooit. We zullen wel zien.
Dat is niet doelbewustheid: we zullen wel zien. Dat is niet doelbewustheid.

Dan voel je dat je je eigenlijk overgeeft aan een onzuiver motief. In de hoop dat het misschien toch goed uitdraait.
Maar nee: oorzaak en gevolg. Dat is niet iets dat toevallig werkt.
Dat is gewoon wiskunde: oorzaak en gevolg.
Is het motief niet helemaal zuiver, dan zal het gevolg niet helemaal zuiver zijn.
Sowieso, vroeg of laat komt het terug. Vroeg of laat komt het terug.
Vroeg of laat wordt die keuze uitgezuiverd.

Ik zag het recent bij een vriend van me die ook bij Moeder Meera geëngageerd is.
Hij had zich geëngageerd voor een project dat ze had gelanceerd recentelijk en hij *twijfelde* op het moment dat hij toezegde.
Maar hij voelde ergens dat hij in een oude verlangenstroom stond om toch maar zeker te zijn dat hij de boot niet ging missen.
Acht weken later barstte het uit als een etterbui.
Gans de wereld in chaos voor hem. Logisch. Dat is de kracht van een Avatar natuurlijk.
Het wordt allemaal uitgezuiverd.
En nu is hij doodgelukkig dat hij er niet meer instaat omdat hij voelt: ik zat er op allemaal verwrongen wijze in eigenlijk. Ik had mijn eigen motief. Ik wist het ergens wel dat ik het daarom deed. Maar ik kon het niet echt helemaal in de ogen kijken dat dat het motief was.
Ik dacht wel dat geven sowieso goed ging zijn. Als ik maar geef dan is het eigenlijk toch al voor 90 % goed hé.

Nee, niet met zulke beelden leven, maar met de doelbewustheid leven:

*Wat ga ik nu veroorzaken?
Heeft het zin dat ik naar daar ga om dat te doen?
Met welke doelbewustheid wil ik naar daar gaan?*

Misschien zegt je persoonlijkheid: ik wil eigenlijk niet gaan.
Misschien voel je: ja maar, als ik het vanuit een doelbewustheid doe, dan heb ik goede redenen om daar naartoe te gaan. Dan heb ik zelfs *zin* om daar te zijn.
Dus op die manier kunnen dingen helemaal op zijn kop gedraaid worden omdat natuurlijk de persoonlijkheid en de ziel ook twee dingen zijn die op zijn kop staan.

Zo dus. Dan gaan we eventjes daar bij stilstaan:

Waar toe doe ik bepaalde dingen?